

Promisiunile lui Dumnezeu făcute lui Avraam

Geneza 12,1-3; Galateni 3,8.16

W. Kelly

»Și Domnul spusese lui Avram: „Ieși din țara ta și din rudenia ta și din casa tatălui tău, în țara care ți-o voi arăta. Și te voi face o națiune mare și te voi binecuvânta; și voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare. Și voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta și voi blestema pe cel care te va blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.» (Geneza 12, 1-3)

»Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți națiunile prin credință, i-a vestit dinainte lui Avraam Evanghelia: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile” (Geneza 12,3) ... Iar promisiunile au fost rostite „lui Avraam și seminței lui”. Nu spune: „și semințelor”, ca multora, ci ca uneia: „și seminței tale” (Geneza 22,18), care este Hristos.» (Galateni 3,8.16)

Introducere

Nimeni nu neagă, că promisiunile, care au fost date lui Avraam, își au originea în harul lui Dumnezeu. Dar este o greșeală gravă să confunzi aceste promisiuni date lui Avraam cu promisiunile lui Dumnezeu în Hristos prin Evanghelie, despre care se vorbește în Efeseni 3,6. Aceasta ar influența credința noastră, părtășia noastră și comportarea noastră. Desigur legământul cu Avraam cuprindea siguranță, primire, favoare și prietenie cu Dumnezeu pentru cei care aveau parte de acest legământ. Întrebarea este, dacă nu cumva, de exemplu, scrisoarea către Efeseni nu revelează un țel al harului mult mai adânc și mai înalt. La aceasta este vorba de un țel care niciodată nu a fost promis lui Avraam. Intenționat a fost păstrat ascuns, până când Duhul Sfânt a coborât pe pământ ca urmare a morții, învierii și înălțării Domnului Isus la dreapta lui Dumnezeu în cer. Nici deducțiile logice și nici tradiția nu ne va ajuta să răspundem la această întrebare. Dimpotrivă, ele ne vor împiedeca mai mult. Dar ce spune Scriptura? Vrem să comparăm două lucruri. La ambele aceste două lucruri este vorba de ceva care este total diferit în raza de acțiune și în caracter, cu toate că ambele în mod necesar își au izvorul în harul măreț al lui Dumnezeu.

Promisiunea dată lui Avram

Chemarea lui Avram și revelarea promisiunii date lui le găsim în Geneza 12,1-3: *»Ieși din țara ta și din rudenia ta și din casa tatălui tău, în țara care ți-o voi arăta. Și te voi face o națiune mare și te voi binecuvânta; și voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare. Și voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta și voi blestema pe cel care te va blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.»* În continuare Domnul S-a arătat lui Avram și a zis: *»Seminței tale voi da țara aceasta«* (versetul 7). Ce putea fi mai simplu? O țară anumită va fi dată lui Avram și seminței sale, o națiune mare și un nume mare. Avram urma să fie binecuvântat de Dumnezeu și să fie o binecuvântare pentru alții. Dumnezeu va trata pe oameni așa cum ei vor trata pe Avram. Și în el era asigurată binecuvântarea pentru toate familiile pământului. Binecuvântare materială și binecuvântare spirituală pentru Avram și sămânța lui și chiar pentru națiuni se ascunde în această promisiune indispensabilă.

O parte din aceasta este reluată în expresii mai clare în Geneza 13 și confirmată prin jertfa din Geneza 15. După aceea s-a dat circumcizia ca semn al legământului, în Geneza 17. Acolo numele este schimbat în Avraam, *»pentru că te-am făcut tatăl unei mulțimi de națiuni«*, și în

cele din urmă, după ce fiul roabei a fost alungat, găsim în Geneza 22 pe Isaac, fiul celei libere, copil și moștenitor al promisiunii în simbol înviat dintre morți, și jurământul (vezi Evrei 6). »Am jurat pe Mine Însuși, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerurilor și ca nisipul care este pe malul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor săi. Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul Meu.« (Geneza 22,16-18)

Promisiunea în opoziție cu „taina”

Toate națiunile trebuiau să fie binecuvântate în sămânță, dar ele și sămânța sunt partide total diferite. În sensul cel mai binecuvântat și cel mai important, sămânța este Hristos (Galateni 3,16). Dar textual și foarte real, „sămânța” înseamnă iudeii, așa cum arată Duhul Sfânt în Faptele Apostolilor 3,25. Națiunile, care vor fi binecuvântate în ea, nu trebuie nicidecum confundate cu sămânța, și tot așa nici dușmanii, ale căror porți vor fi stăpânite de ea (Geneza 22,17). Este binecuvântare pentru ambele grupe.

Dar vor fi națiunile binecuvântate în același fel și în aceeași măsură, ca și sămânța? Dacă ar fi așa, unde este atunci locul de onoare al Numelui lui Avraam? Unde este privilegiul deosebit referitor la promisiunea dată părinților? Sau la urma urmei stau pe același nivel al binecuvântării care nu se mai deosebește? Dar dacă sămânța are locul ei special, propriu, care i-a fost promis prin harul dumnezeiesc peste toate națiunile, care vor fi binecuvântate în ea, atunci este clar, că legământul cu Avraam este un lucru și »taina« (Efeseni 3) este un alt lucru, căci în »taină« nu se fac astfel de diferențieri. Căci națiunile sunt împreună moștenitoare și fac parte din același trup și sunt părtașe la promisiunile lui Dumnezeu în Hristos prin Evanghelie. Credincioșii iudei din înălțimea și credincioșii păgâni din adâncimea descendenței lor pământești sunt introduși în sfera unei unități cerești cu Hristos, cum nu a existat niciodată. Această unitate este realizată prin prezența Duhului Sfânt pe pământ. Aceasta este »taina«, în măsura în care privește Biserica.

Tema scrisorii către Efeseni

Învățătura din scrisoarea către Efeseni nu este numai justificarea prin credință. Și nu este vorba numai de moartea lui Hristos ca bază a dreptății dumnezeiești, ca singur fundament pe care stau *toți* cei mântuiți, *de la începutul timpului și până la sfârșitul lui*. Această temă o tratează în mod deosebit scrisoarea către Romani. Aceasta este detaliat analizată acolo și este aplicată la trecutul, prezentul și viitorul căilor lui Dumnezeu cu oamenii. Aici în scrisoarea către Efeseni nu găsim prea multe despre moartea lui Hristos în legătură cu națiunea iudaică, și nici în legătură cu păgânii cruțați de judecată, care vor fi mântuiți în timpul domniei viitoare a lui Mesia: despre aceste lucruri vorbesc foarte mult psalmii și profeții. Noi însă suntem învățați în Efeseni 2,11-18, că pe lângă această aplicare a morții lui Hristos mai există încă un rezultat nou și deosebit de minunat al acesteia, la care a condus înțelepciunea și harul lui Dumnezeu. Pe baza crucii și lucrat prin Duhul Sfânt, care a fost dat drept urmare, Dumnezeu a creat o structură cerească absolut nouă, care nu va avea nicio paralelă cu Împărăția de o mie de ani și care nu are nici un precursor în timpul din generațiile care s-au încheiat odată cu răstignirea Domnului.

»De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și

fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduiești, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și, venind, a venit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-un singur Duh.» (Efeseni 2,11-18)

Deci, este clar din Scriptură, că diferența dintre iudeu și păgân, cu tot ce este în legătură cu ea, a fost instituită de Dumnezeu și ea are aprobarea Sa, atâta timp cât pământul a fost recunoscut într-un fel oarecare (Matei 10,5). Și ea se va relua după ce Adunarea (Biserica) va fi răpită și Dumnezeu va începe să acționeze direct asupra pământului. Atunci El nu va mai acționa așa cum face astăzi în providența sa tainică cu privire la căile omului aici pe pământ. Când Dumnezeu va da dovada aici pe pământ, că există un Dumnezeu, care judecă pământul, atunci va apare mai întâi iudeul în responsabilitatea lui – fără îndoială în vinovăția lui -, dar totodată, și de aceasta vrem de asemenea să fim siguri, în binecuvântare – pe baza promisiunilor date părinților.

Împlinirea noului legământ

În momentul de față noul legământ este cei drept ratificat deja în sângele lui Hristos, dar este amânat în intrarea lui în vigoare, cu excepția unei rămășițe de iudei și a unui număr dintre națiuni, care au fost aduse împreună ca să constituie Adunarea (Biserica) și să savureze binecuvântările ei. Când acest legământ nou va deveni activ în toată valoarea lui și în rezultatul lui textual, atunci despărțirea stabilită de Dumnezeu între iudeu și păgân nu va fi neutralizată, ci confirmată. Atunci se va confirma și întâietatea iudeului asupra păgânilor. »Voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda« (Ieremia 31,31). Se spune în legământul acesta vreun cuvânt din care să reiese, că nu există nicio diferență între iudeu și păgân, că cei doi au fost contopiți într-un om nou și că ei au fost aduși pe aceeași treaptă în apropierea Tatălui? Dimpotrivă, nu se vorbește cu nici un cuvânt despre păgâni, însă pentru iudeu este accentuată asigurarea binecuvântării. Domnul va pune Legea Sa înăuntrul lor și o va scrie în inima lor; El va fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Lui; și toți Îl vor cunoaște, de la cel mai mic și până la cel mai mare, căci El le va ierta nelegiuirea și nu-Și va mai aminti de păcatul lor.

Binecuvântare pentru națiuni prin Israel

Fără îndoială, binecuvântarea se va revărsa peste națiuni.

»Și multe popoare și națiuni puternice vor veni să-L caute pe Domnul oștirilor în Ierusalim și să se roage Domnului. Așa zice Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile națiunilor vor apuca, da, vor apuca poala aceluia care este iudeu, zicând: „Vom merge cu voi, pentru că noi am auzit că Dumnezeu este cu voi.” « (Zaharia 8,22-23)

»Și va fi așa: toți câți vor rămâne din toate națiunile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui din an în an, ca să se închine Împăratului, Domnului oștirilor, și să țină sărbătoarea Corturilor.« (Zaharia 14,16)

»Și va fi așa: la sfârșitul zilelor, muntele casei Domnului va fi întemeiat pe vârful munților și se va înălța peste dealuri și popoarele vor curge spre el. Și multe națiuni vor merge și vor

zice: „*Veniți, și să ne suim la muntele Domnului și la casa Dumnezeului lui Iacov! Și El ne va învăța despre căile Lui și vom umbla pe cărările Lui; pentru că din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului.*” Și El va judeca între multe popoare și va muștra națiuni puternice, până departe.« (Mica 4,1-3)

»*Națiunile vor vedea și se vor rușina pentru toată puterea lor. Vor pune mâna la gură și urechile lor vor fi surde. Vor linge țărâna ca șarpele; ca târâtoarele pământului vor ieși tremurând din locurile lor închise. Se vor întoarce cu frică la Domnul Dumnezeul nostru; și se vor înspăimânta din cauza Ta.*« (Mica 7,16-17)

»*În timpul acela vor numi Ierusalimul: tronul Domnului; și toate națiunile se vor aduna la el, la Ierusalim, pentru Numele Domnului; și nu vor mai umbla după îndărătnicia inimii lor rele.*« (Ieremia 3,17)

Aceasta înseamnă, rânduiala legământului binecuvântării va fi așa fel, că iudeii vor sta în cercul interior și națiunile la exterior. Atunci toate țările își vor exprima bucuria lor față de Domnul.

Nimic nu este mai sigur ca faptul că Israel va fi pus deoparte, prin aceea că Sfânta Sfințelor a Domnului va fi în mijlocul lor, vor fi despărțit de națiuni și va sta deasupra lor, în loc ca cei doi să fie un trup în Hristos. Aceasta înseamnă, că anularea supremației iudaice asupra națiunilor este valabilă numai pentru Adunarea locurilor cerești. Această anulare nu a existat înainte de prima venire a lui Hristos. Ea nu va exista nici atunci când El va reveni. Perioada de timp între aceste două puncte cardinale este umplută prin constituirea Adunării (Bisericii), »unde nu mai este nici iudeu, nici grec, nici circumcizie, nici necircumcizie, nici barbar, nici scit, nici rob nici liber, ci Hristos este totul și în toți«; nu o simplă strângere laolaltă de persoane individuale în diferite perioade de timp (economii), ci un trup, adunați într-unul prin prezența Duhului Sfânt pe pământ și uniți cu Domnul Isus Hristos în gloria Sa cerească. Nimic din aceasta nu putea exista înainte de glorificarea lui Hristos (Ioan 7,39; 1 Corinteni 12,13). Abia după aceea Hristos Și-a ocupat locul sus ca și Cap și abia după aceea a existat aici pe pământ o Adunare (Biserică), »zidită pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh« (Efeseni 2,20-22).

Deoarece diferența, la care tocmai ne-am referit, este de mare importanță, vrem să ne ocupăm cu Isaia 59,20-60,3:

»*„Și Răscumpărătorul va veni pentru Sion și la cei din Iacov care se vor întoarce de la fărădelege”, zice Domnul. „Cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei”, zice Domnul: „Duhul Meu, care este peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta din gura ta, nici din gura seminței tale, nici din gura seminței seminței tale”, zice Domnul, „de acum și pentru totdeauna”. Ridică-te, strălucește, pentru că lumina ta a venit și gloria Domnului a răsărit peste tine! Pentru că, iată, întunericul va acoperi pământul, și întunericul gros popoarele. Dar Domnul va răsări peste tine și gloria Lui se va vedea peste tine. Și națiunile vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea zorilor tale.*«

Și aici este clar, că în economia (perioada de timp) viitoare, la care Duhul Sfânt în Romani 11 aplică acest loc, Israel va primi garantat o poziție de frunte peste națiuni.

»... *bogățiile națiunilor vor veni la tine*« (Isaia 60,5).

»... *pentru Sfântul lui Israel, pentru că El te-a glorificat. Și fiii străinului îți vor reconstrui zidurile și împărații lor îți vor sluji; ... Și porțile tale vor fi mereu deschise, nu se vor închide nici zi, nici noapte, ca să se aducă la tine bogățiile națiunilor și să fie conduși împărații lor. Pentru că națiunea sau împărăția care nu-ți va sluji va pieri și națiunile acelea vor fi pustiite cu desăvârșire.*« (Isaia 60,9-12)

Compară și restul acestui capitol precum și capitolele 61 și 62. O secțiune din capitolul 61 este așa de semnificativă, că se merită s-o cităm aici:

»... și cu adevărat le voi da răsplată și voi face un legământ etern cu ei. Și sămânța lor va fi cunoscută între națiuni și urmașii lor între popoare.« (Isaia 61,8-9)

Aici avem clar și indubitabil împlinirea textuală a promisiunii date lui Avraam și seminței lui. Dar este clar, că afirmația din profeție, ca și aceea din legământul inițial, sunt incompatibile cu gândul la o binecuvântare identică pentru iudei și pentru păgâni, în care să dispară toate diferențele. Dimpotrivă, oricât de mari ar fi privilegiile națiunilor, care rezultă din aceste promisiuni, cu atât mai clară și binecuvântată va fi poziția de frunte, privilegiul de neclintit al lui Israel. Națiunile le vor sluji, și națiunile care nu vor sluji vor fi nimicite. Toate acestea sunt în concordanță cu legământul făcut cu Avraam, a cărui realizare, privită exact, va avea loc în viitor, fără să aibă nici măcar un punct comun cu Adunarea (Biserica), care stă total deasupra acestor diferențe. Pentru creștini este har.

Profeția lui Zaharia (Luca 1,68-79) este clar iudaică în originea ei, în legăturile și speranțele ei, tot așa cum era și vestirea anterioară, pe care i-a făcut-o Gabriel (versetele 13-17).

»Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său; și ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți.« (Luca 1,68-73)

Este acesta taina care era ascunsă de la întemeierea lumii în Dumnezeu?

»Mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc.«

Este acesta caracterul sau felul mântuirii Adunării (Bisericii)?

»... ca să îplinească îndurare cu părinții noștri.«

Sunt ei cu adevărat părinții noștri, sau sunt părinții iudeilor?

»... și să-și aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru.«

Binecuvântări comune și clar diferite

Desigur este așa, că multe binecuvântări sunt comune, ca de exemplu »sfinți și fără prihană înaintea Lui«, credința în Mesia și nașterea din nou. Căci sunt desigur principii generale, care au caracterizat în toate timpurile toate popoarele lui Dumnezeu. Dar accentuez încă o dată, că privit în ansamblu această profeție încă nu s-a împlinit și ea este clar întemeiată pe jurământul făcut lui Avraam. Și aceasta nu are nicidecum a face cu un privilegiu al Adunării (Bisericii). Dacă s-ar afirma așa, s-ar degrada învățătura deosebită a scrisorilor, cum ar fi cea către Efeseni și Coloseni. Cu alte cuvinte s-ar putea spune, că din neștiință s-ar tăgădui natura și adevăratul caracter al Adunării lui Dumnezeu.

Taina a fost ascunsă Vechiului Testament

În afară de aceasta nu era nici o taină, că națiunile vor fi binecuvântate. Era o promisiune tot așa de veche – așa cum am văzut – ca și aceea a poziției de frunte a seminței lui Avraam. Ea a fost repetată în Isaac (Geneza 26,4) și încă o dată față de Iacov (Geneza 28,14). Când un iudeu se gândea la binecuvântarea Domnului și la promisiunea dată poporului său, atunci el își va aduce aminte totdeauna și de faptul că el însuși va deveni un canal al binecuvântării pentru națiuni. Cine vrea dar să afirme, că această cunoscută asigurare a binecuvântării națiunilor în sămânța făgăduită, care se repetă mereu și foarte clar în cărțile lui Moise, în Psalmi și în profeți, este aceeași cu »taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată

acum sfinților Săi» (Coloseni 1,26)? Este secret și tacit, ceea ce de secole și din generație în generație a fost descoperit? Poate un legământ simplu și cunoscut, care a fost revelat deseori de Domnul și la care s-a referit de multe ori poporul Său, începând cu cartea Geneza și până la ultimul profet al Vechiului Testament (Maleahi 1,1) – poate acesta fi el numit »o taină«, ascunsă față de fiii oamenilor? Desigur nu. Bindecuvântarea națiunilor, cuprinsă în legământul cu Avram, era așteptarea permanentă a lui Israel și se deosebește total de »taina lui Hristos«. Această taină nu a fost cunoscută mai înainte oamenilor din timpurile anterioare, »așa cum a fost ea revelată acum sfinților apostoli și profeți prin Duhul«. Această taină nu a fost revelată mai înainte. Ea a fost ascunsă (nu a fost cunoscută poporului lui Dumnezeu) începând de la facerea lumii (Efeseni 3,9).

Revelarea tainei

În realitate, noi trebuie să citim numai Matei 16,18, ca să vedem, căci chiar în timpul vieții Domnului aici pe pământ, Adunarea (Biserica) exista numai în planurile lui Dumnezeu. Era hotărârea Lui veșnică în Hristos Isus, dar ea a existat realmente abia după moartea și învierea Sa. În timpul slujirii Sale El nu a început nici măcar s-o construiască: »... pe această stâncă voi zidi Biserica Mea.« De aceea se spune în Coloseni 1,18: »El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți.« Hristos Însuși, în înviere, era Începutul. Sufletele au fost născute din nou. Păcătoșii au fost aduși prin credință la Mântuitorul. Dar Biserica (Adunarea) era un trup nou, care a fost constituit prin Duhul Sfânt, după ce Capul lui înviat Și-a ocupat locul în Cer. De aceea Evrei 12,23 diferențiază Biserica (Adunarea) de »duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți« (aceasta înseamnă, a sfinților Vechiului Testament), tot așa de clar cum o diferențiază de miriadele de îngeri, a adunării generale. Scriptura folosește expresia »Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu« numai cu privire la sfinții din perioada actuală. Adunarea lui Iehova, Israel, era cu totul altceva.

Vrem noi să spunem prin aceasta că alegerea, mântuirea, credința, viața, sfințirea sunt caracteristicile deosebite ale Bisericii? Nicidecum. Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu are în comun aceste binecuvântări, și multe altele, cu toți credincioșii din toate timpurile. Dar aceasta nu face nicidecum ca toți credincioșii să aparțină Bisericii (Adunării). Și nici nu poate să anuleze poziția deosebită a Bisericii – așa cum ne este arătat aceasta în Efeseni 2,3-4. Desigur, pentru noi, mădularele trupului lui Hristos, este valabil: »Totul este al vostru.« Noi savurăm binecuvântările din noul legământ, cu toate că el, luat în sens strict, a fost făcut cu casa lui Israel. Și dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânță a lui Avraam și moștenitori potrivit promisiunii. Dar din aceasta nu rezultă nicidecum, că de exemplu Israelul Împărăției de o mie de ani, cu toate că el savurează cu mult mai mult decât noi legământul cel nou și promisiunea dată lui Avraam, va avea vreodată parte de acea taină a lui Dumnezeu.

Scriptura vorbește despre credința lui Abel, Enoh, Noe. Dar că în timpul acela exista deja legământul cu Avraam este o presupunere total greșită. Credința se încrede întotdeauna în Cuvânt, adică în revelarea lui Dumnezeu. Și legământul cu Avraam nu a avut loc înainte de timpul lui Avram, cu toate că chiar de la început a fost prezentat Mântuitorul (Geneza 3,15). Sfinții se încredeau într-un Salvator revelat și nu într-un legământ, care nu a fost revelat.

Adevărata piatră de poticnire, așa cum ne arată Scriptura, nu a fost niciodată atât de mult faptul că iudeii trebuiau să fie un canal pentru mărturia exterioară, așa cum ni se arată în Romani 11. Mult mai mult este vorba de anularea temporală a întăietății iudaice și de harul, care dintre Iudei și dintre păgâni, care în aceeași măsură erau copii ai mâniei (Efeseni 2), a scos și a adunat Biserica (Adunarea). În privința aceasta este vorba de o autoînșelare, care de la început a chinuit Biserica.

Ce nu este noul legământ

„Noul legământ” și „Noul Testament” sunt numai versiuni diferite ale aceleiași expresii grecești *keinā diathākā*, din care prima, așa cum cred eu, este totdeauna traducerea corectă, când este vorba de folosirea expresiei în Scriptură. De aceea toate chibzuierile referitoare la un executor testamentar sunt complet greșite, în afară de Evrei 9,16-17, unde este vorba de moștenirea prezentată mai înainte. Eu nu cred că legământul cel nou este identic cu legământul cu Avraam. Acesta este mult mai cuprinzător, în ce privește domeniul său, cu toate că el, în măsura în care se referă la Israel, cade cu noul legământ. Dar acum nu vrem să discutăm aceasta.

Ideea referitoare la un „legământ al harului” este străină Bibliei. Harul lui Dumnezeu aduce mântuirea chiar și acelor care erau străini de legămintele făgăduinței. Nu este nici o îndoială că este necesară vărsare de sânge pentru iertarea păcatelor și că noul legământ este mult mai mult. Efeseni 2, așa cum am văzut, introduce un alt adevăr. Nu este potrivit cu Scriptura să se spună că „făgăduința” și „noul legământ” sunt expresii echivalente, cu toate că ele sunt foarte strâns legate între ele.

Ceea ce vrem să recunoaștem din inimă, este, că legământul cu Avraam este caracterizat de lipsa oricărei condiții. Apostolul acordă valoare mare acestui fapt în Galateni 3. Este clar, că, dacă iudaizanzii făceau aluzie la Lege, apostolul putea să se refere cu toată autoritatea la promisiunile lui Dumnezeu, care au fost date cu multe secole înainte de Lege. Dacă ei se refereau la circumcizie, el putea să se refere triumfător la credința pe care o avea tatăl lor Avraam, înainte de a fi circumcis (Romani 4). Dacă Dumnezeu deci justifică prin credință pe cei necircumciși, nu era aceasta mai mult decât El a făcut în cazul lui Avraam? Mai clar nu puteau fi contrazise aceste obiecții. Dar a afirma că legământul cu Avraam este pentru noi canalul harului lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că nu s-a înțeles nici cât de rea era starea noastră ca disprețuiți și ca cei dintre națiuni, și nici atmosfera cerească grandioasă, în care am fost aduși, când noi, iudei și păgâni, am fost botezați *printr-un* Duh ca să alcătuim *un singur* trup.

Efeseni 3,21 pare să spună, că Biserica ca reflectare a gloriei cerești a lui Hristos își va păstra binecuvânta ei poziție unică »pentru toate generațiile veacului veacurilor«. Și Apocalipsa 21,1-8 confirmă ideea, căci chiar în starea veșnică cetatea sfântă, noul Ierusalim, va fi diferită – cu toate că este legată - de oamenii, care atunci vor popula universul curățit. Este adevărat, că Vechiul Testament vorbește despre faptul, că Iehova se va căsători cu Israel și cu țara lui Israel. Dar înseamnă aceasta și că ei sau țara lor vor fi atunci mireasa, soția Mielului? Însă cu aceasta vrem să încheiem. Principiul mare a fost prezentat.